

Той извади от чантата си една тежка коприна, жълта като восък,
наречена плиалт.

- Това е платът^{ме}, чиято коприна я тъкат безброй златни саламандри от далечния изток, на една висока планина, която гори във вечен огън.

Елена слушаше със широко отворени очи. Тя остави птицата и приближи до приказливия чуждоземец, който разправяше и въкомахаше:

- Далече, далече, зад Сирия, зад земята на ~~загубите~~^{уши}, там където живеят лъвовете и пъргавите леопарди, големите змии, ~~срещаваните~~^{дърба} камили... А пък аз знам и за едно дърво, което се намира на планината Грариморт, в Индия. От него расте свила, която лъщи като разтопено злато...

Внезапно арменецът прекъсна думата си, сви се в дълбок поклон, тръгна към вратата, като продължаваше да държи тялото си приведено, без да се обръща назад.

Царят му махна любезно с ръка, погледна към платовете, взе един
лъскав чер астраган в ръце и каза:

— Надвечер заминавам с дядо Василий.

Анна го изгледа и въздъхна.

- Време ли е вече?

- Да. Току що ми съобщиха, че почнал да бери душа. Когато научил за това, светият старец Василий заявил, че желае да дойде с мене и със собствената си ръка да го причисти.

— Бедният Борил... — въздъхна царицата. — Дано тия десет години, прекарани в пост и отшелничество, да са измили тъмнотата на душата му, та да може да се яви чиста и опростена пред Бога. А светият старец няма ли да се измори от дългия път?

- За него има приготвена кочия... - той взе на ръце малката Елена и нежно погали тъмнокъдравата ѝ главица.

Анна се замисли, след това каза тихо:

- Мога ли да дайда и аз? Никога не съм пътувала към този край.